

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἰουνίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 23

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Προχθές σās εἶπα, ὅτι ἡ κυρία Τρομάρα, μόλις ἄκουσε τὴν πιστολιὰ τοῦ Ἀζώρ, ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸ φόβο της.

Ἔτρεξαν καὶ τὴν ἐσώκωσαν κακὴν κακῶς.

— Τὸ καϊμένο! εἶπε μία γυναῖκα· ἐκόπηκε τὸ αἷμά του. . . δόστε της λιγάκι νερό.

Τῆς ἔδωσαν ἓνα ποτήρι νερό, ἀλλὰ ποῦ νὰ συνέλθῃ.

Γὴν ὦρα ἐκείνη, νὰ καὶ ὁ πατέρας τῆς Μαρίας.

Ἐπῆγε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ Ζάππειον, γιὰ νὰ εὔρῃ τὰ παιδάκια του.

Ἄμα εἶδε εἰς τέτοιαν κατάστασιν τὴν Μαρίαν, ἐρώτησε τί συμβαίνει καὶ του εἶπαν.

Τότε ἐγέλασε, καὶ γιὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ πάρῃ λίγο θάρρος, τῆς ἔδωκε ἓνα κομμάτι ζάχαρι καὶ της εἶπε νὰ το προσφέρῃ μὲ τὸ χεράκι της εἰς τὸν ἔξυπνον Ἀζώρ.

Ὁ Ἀζώρ ἔτρεξε, κ' ἐστάθῃ κοντὰ της, κ' ἐκουνοῦσε τὴν οὐρά του, γιατί το ἐκατάλαβεν ὁ κατεργάρης ὅτι ἔχει λιχουδιά.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ πλώσῃ τὸ χέρι της ἡ κυρία Τρομάρα!

— Ἀ μπᾶ! μπᾶ! φωνάζει, δὲν κυττᾶτε τί δόντια ποῦ ἔχει; θὰ χάψῃ καὶ τὸ χέρι μου μαζί μὲ τὴ ζάχαρι.

Τὰ παιδάκια ξεκαρδιάζονται ἀπὸ τὰ γέλια.

Γυρίζουν ἐστὸ σπίτι.

Ὁ μπαμπᾶς σηκώνει τὴν Μαρία ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν φέρνει κοντὰ ἐστὸ κλουβί, ποῦ ἔχει μέσα καναρίνια.

Τί γλυκὰ ποῦ κελαιδοῦν τὰ καϊμένα τὰ πουλάκια, καὶ πῶς θὰ τάγαπᾷ ἡ Μαρία!

— Ἐλα, τῆς λέγει ὁ μπαμπᾶς, δόσε τὴ ζάχαρι ἐστὸ καναρίνι· αὐτὸ βέβαια δὲν ἔχει δόντια καὶ δὲν θὰ χάψῃ καὶ τὸ χέρι σου μαζί μὲ τὴ ζάχαρι.

— Ἀ μπᾶ! μπᾶ! ξεφωνίζει ἡ κυρία Τρομάρα· ἔχει μύτη τὸ καναρίνι, καὶ ἡ μύτη εἶνε γιὰ νὰ τοιμπᾷ... Θά με τοιμπήσῃ!

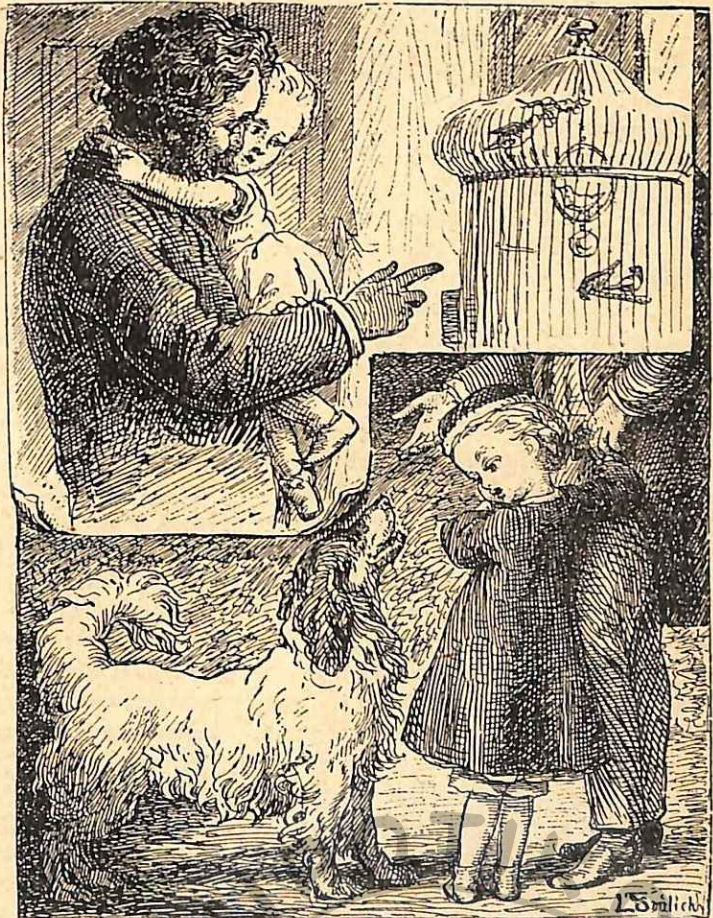
— Μὰ ὄχι, παιδάκι μου!

— Μὰ ναί, μπαμπάκι μου!

Τελος πάντων, παιδιά μου, αὐτὴ ἡ κυρία Τρομάρα φαίνεται ἀδιόρθωτη ἀδιόρθωτη, ἀδιόρθωτη.

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Πρὸ τῶν ἑρευνῶν τοῦ κ. Γκάρνερ, ἦτο ἤδη γνωστὸν, ὅτι τὰ μαστοφόρα, κύνες, πιθήκοι καὶ ἄλλα, ἔχουν τὸν λαρυγγό-στοματικὸν μηχανισμόν ὅμοιον μετὰ τὸν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὴν γλῶσσαν κατάλληλον διὰ τὴν παραγωγὴν ἡχῶν ἐνάνθρωπων.

Ἄλλ' ἦτο ἐπίσης γνωστὸν, —καὶ μὴ πρὸς κακοφάνισμον τῶν πιθηκολόγων! —ὅτι ἡ σκέψις προηγῆθη τοῦ λόγου. Διὰ τὰ ὅμιλῃ κανεὶς πρέπει νὰ σκέπτεται, ἢ δὲ σκέψις ἀπατεῖ τὴν δύναμιν τῆς γενικεύσεως, τῆς ὁποίας τὰ ζῷα στεροῦνται. Ὅμιλεῖ μὲν ὁ παπαγάλος, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ οὔτε λέξιν ἐξ ὧν λέγει.

Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ἂν τὰ ζῷα δὲν ὁμιλοῦν, τοῦτο συμβαίνει διότι ἡ φύσις δὲν τὰ ἐπρόκεικε μὲ τὴν ἀπαιτούμενην νοημοσύνην, ἄλλως τίποτε δὲν θὰ τὰ ἠμπόδιζε. Ταῦτα ὅμως, τὰ λογικώτατα καὶ ἐρθότατα, ὁ καθηγητὴς Γκάρνερ δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ θεωρία τοῦ ἐπολεμῆ-θη σφοδρῶς. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ νηυσταφῇ μετὰ τῶν πιθήκων, τοὺς ὁποίους, πολυαριθμούς καὶ ποικιλιωτάτους, θὰ συνήντα εἰς τὰ δάση τῆς τροπικῆς Ἀφρικῆς.

Ἀφ' οὗ θὰ ἐμάθανε τὴν γοριλλικὴν καὶ τὴν σκιμπαζικὴν γλῶσσαν, θὰ ἐπέστρεψεν εἰς Ἀμερικὴν καὶ θὰ ἐδημοσίευσεν τὴν γραμματικὴν καὶ τὸ λεξικὸν τῆς πιθηκικῆς. Οἱ ἀντίπαλοι τότε θὰ ἠναγκάζοντο νὰ καταθέσουν τὰ ὅπλα καὶ νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἡττάν των.

Ὁ κ. Γκάρνερ ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς ἐαυτὸν καὶ εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον; . . . Τοῦτο ἦτο ζήτημα, καὶ κατὰ πᾶσιν πιθανότητα. ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν δὲν τὸ ἐπίστευσε, καθὼς ὁ ἀναγκαστικὸς ὅς ἠμπορεῖ νὰ κρίνῃ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1892 — τοῦτο εἶνε βέβαιον, — ὁ κ. Γκάρνερ ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀμερικῆς, καὶ ἀφίχθεις εἰς Λιμπρεβίλλην τὴν 12 Ὀκτωβρίου, διέμεινεν εἰς τὸ ἐμπορεῖον Τζῶν Χόλτανδ καὶ Σας μέχρι τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1894.

Μόλις κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ καθηγητὴς ἀπεφάσισε νὰρχίσῃ τὰς ἐπιτοπίους μελέτας του. Ἀναπλεύσας τὸν Ὀγοῦν διὰ μικροῦ ἀτμοπλοίου, ἀπεβιβάσθη εἰς Λαμπάρνεν, καὶ τὴν 22 Ἀπριλίου ἐφθασεν εἰς τὸ καθολικὸν ἱεραποστολεῖον τοῦ Φερνάνδου-Βάξ.

Οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος τὸν ὑπεδέχθησαν φιλοξένως εἰς τὴν οἰκίαν των, κατεμένον ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς ὠραίας ἐκείνης λίμνης Φερνάνδος-Βάξ. Ὁ καθηγητὴς ἠδύνατο νὰ θεωρῆται εὐτυχὴς διὰ τὰς περιποιήσεις τοῦ ἱερα-

ποστολεῖου, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὰ πάντα διὰ νὰ τὸν διευκολύνῃ εἰς τὸ παράτολμον ζωολογικὸν του ἔγχειρημα.

Ὅπισθεν ἀκριβῶς τοῦ ἱεραποστολεῖου, ἡγείροντο τὰ πρῶτα δένδρα ἐνδὲς μεγάλου δάσους, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφθονοῦσαν οἱ πίθηκοι. Δὲν θὰ ἠδύνατο τις νὰ ἐννοήσῃ καταλλήλοτέραν εὐκαιρίαν διὰ νὰ τοὺς γνωρίσῃ. Ἀλλ' ἦτο ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ κανεὶς εἰς στενὴν συνάφειαν μετὰ τετράχειρα, καὶ ἐν μιᾷ λέξει, νὰ συμμερισθῇ τὴν ζωὴν των.

Πρὸς τοῦτο ὁ κ. Γκάρνερ εἶχε κατασκευάσῃ ἕνα μέγαν σιδηροὺν κλωβόν, λυόμενον. Ὁ κλωβὸς αὐτὸς μετεκομίσθη καὶ ἐστῆθη εἰς τὸ δάσος. Λέγουν, —καὶ πιστεύεται, ἂν θέλετε, — ὅτι ὁ κ. Γκάρνερ ἔζησεν ἐκεῖ τρεῖς μῆνας, τὸν περισσότερον καιρὸν μόνος, καὶ οὕτως ἠδυνήθη νὰ σπουδάσῃ τὴν γοριλλικὴν εἰς τὴν φυσικὴν τῆς κατάστασιν.

Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ὁ φρόνιμος Ἀμερικανὸς ἐστῆσε τὴν μεταλλίνην οἰκίαν του εἰς ἀπόστασιν μόλις εἴκοσι λεπτῶν τῆς ὥρας ἀπὸ τοῦ ἱεραποστολεῖου, πλὴν σίον τῆς πηγῆς του, εἰς μέρος, τὸ ὁποῖον ἐπωνόμασε (Γ' ο' ρ' ι' λ' ε' ι' ο' ν) καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐφθάνε τις διὰ δρόμου σκιεροῦ ἔκοιμήθη μάλιστα ἐκεῖ ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς νύκτας. Ἀλλὰ κατατρωγόμενος ἀπὸ μυριάδας ἐντόμων, δὲν ἠμπόρεσε νὰ μείνῃ περισσότερον, ἔλυσεν τὸν κλωβόν του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἀγίου Πνεύματος διὰ νὰ ζητήσῃ φιλοξενίαν, ἢ ὁποία τῷ ἐχορηγήθη προθυμότερα.

Τέλος, τὴν 18 Ἰουνίου, ἐγκαταλείψας ὀριστικῶς τὸ ἔγχειρημα καὶ τοὺς μοναχοὺς, ἐφθασεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἀποκομίζων, ὡς μόνον ἐνθύμιον τοῦ ταξιδίου του, δύο μικροὺς σκιμπαζιῆδες, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἐπέμενον νὰ μὴ συνομιλοῦν μὲ τὸν . . .

Ἰδοὺ τί κατάρθρωσεν ὁ κ. Γκάρνερ. Μὲ ἄλλους λόγους, τὸ ζήτημα ἔμεινεν ἄλυτον. Ἄν ὑπῆρχε γλῶσσα πιθήκων, ἢ γλῶσσα αὐτῇ ἀπέμεινε πρὸς ἀνθρώπιν, καθὼς καὶ αἱ ἰδιαιτέραι λειτουργεῖται, αἱ ὁποῖαι συνέτεινον εἰς τὴν σχηματισμὸν τῆς.

Ὁ καθηγητὴς Γκάρνερ ἰσχυρίζετο ὅτι εἶχεν ἀνακαλύψῃ διάφορα φωνητικὰ στοιχεῖα, ἔχοντα ὠρισμένην σημασίαν, παραδείγματατος χάριν:

β ο ὕ β = τροφή.

σ ε ν υ = ποτόν.

γ ι ε γ κ = πρότεχος.

καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα κατέγραψε μετὰ προσοχῆς. Ἀργότερα μάλιστα, κατόπι πειραμάτων γενόμενων εἰς τὸν ζωολογικὸν Κήπον τῆς Οὐασινγκτόνως, καὶ χάρις εἰς τὴν χρῆσιν φωνογράφων, ἐθεώκονεν ὅτι ἀνεκάλυψε καὶ μίαν γενικὴν λέξιν, ἔχουσαν σχέσιν μετὰ κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πίνεται: μίαν ἄλλην διὰ τὴν

χρῆσιν τῆς χειρὸς, μίαν ἄλλην διὰ τὸν ὑπολογισμόν τοῦ χρόνου, κτλ. Ἐν γένει, κατὰ τὸν κ. Γκάρνερ, ἡ γλῶσσα τῶν πιθήκων ἀπετελεῖτο ἀπὸ ὀκτώ ἢ ἐννέα θεμελιώδεις ἡχούς, τροποποιουμένους ὑπὸ τριάνοντα ἢ τριακονταπέντε μεταπτώσεων, τῶν ὁποίων ἐδίδε μάλιστα καὶ τὸν μουσικὸν τόνον, λέγων ὅτι ἡ διάρθρωσις ἐγένετο πάντοτε εἰς λ ᾱ δ ι ε σ ι ς.

Συμφώνως μετὰ τὴν δαρβινικὴν θεωρίαν περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν εἰδῶν καὶ τῆς κληρονομικῆς μεταβιβάσεως τῶν φυσικῶν προτερημάτων, ἠδύνατο τις, —κατὰ τὴν γνώμην πάντοτε τοῦ κ. Γκάρνερ, — νὰ ἐρωτήσῃ: «Ἄν τὸ ἀνθρώπινον γένος κατὰγεται ἀπὸ τοὺς πιθήκους, διατί τότε καὶ ἡ ἀνθρωπίνη γλῶσσα δὲν κατὰγεται ἀπὸ τὴν πρωτογενῆ γλῶσσαν τῶν ἀνθρωποειδῶν ζῶων;»

Ἄλλ' ὁ ἀνθρώπος ἔχει ἄρα γε προγόνους τὰ τετράχειρα; . . . Ἰδοὺ τί ἐπρεπε ναποδεῖχθῃ, —ἀλλὰ δὲν ἀπεδείχθη.

Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ἡ λεγομένη γλῶσσα τῶν πιθήκων, ἡ ἀνακαλυφθεῖσα δὴθεν ὑπὸ τοῦ Γκάρνερ, δὲν ἦτο εἰμὴ ἡ σειρὰ ἐκείνη τῶν φθόγγων, τοὺς ὁποίους ἐκβάλλουν τὰ μαστοφόρα διὰ νὰ συνεννοῦνται μετὰ τὰ ὁμοειδῆ των, ὅπως ἄλλως τε ὅλα τὰ ζῷα: κύνες, ἵπποι, πρόβατα, χῆνες, χελιδόνες, μύρμηκες, μέλισσαι, κτλ. Καὶ κατὰ τὰς παρατηρήσεις ἐνδὲς φυσιολογίας, ἡ συνεννόησις αὕτη γίνεται εἴτε δι' ἡχῶν εἴτε δι' ἰδιαιτέρων κινήσεων, καὶ ἂν δὲν ἐκφράζουν καθ'αυτὸ σκέψεις, ἐκφράζουν τοῦλάχιστον ζωηρὰς ἐντυπώσεις, ἡθικὰς συγκινήσεις —παραδείγματατος χάριν τὴν χαρὰν ἢ τὸν φόβον.

Ἦτο λοιπὸν προφανές, ὅτι τὸ ζήτημα δὲν ἠδύνατο νὰ λυθῇ ἀπὸ τὰς ἀνεπαρκεῖς καὶ ἡκιστα πειραματικὰς μελέτας τοῦ Ἀμερικανοῦ καθηγητοῦ. Διὰ τοῦτο, δύο ἔτη βραδύτερον, ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν ἐνδὲς Γερμανοῦ ἱατροῦ ἡ ἰδέα νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα, μεταφөрμένος εἰς τοὺς μυχοὺς τοῦ δάτους, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου τῶν πιθήκων, καὶ ὅχι πλέον εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι λεπτῶν ἀπὸ ἐν ἱεραποστολεῖον, ἔστω καὶ ἂν ἔμελλε νὰ πέσῃ θῦμα τῶν ἐντόμων, κατὰ τῶν ὁποίων δὲν ἠμπόρεσε νὰ νηυσταφῇ ὁ ἐπιστημονικὸς γήλος τοῦ κ. Γκάρνερ.

Ἐπῆρχε τότε εἰς τὸν Κάμερουν, εἰς τὴν Μαλίμπαν, κάποιος ἐπιστήμων ὀνομαζόμενος Γιοχάουζεν. Ἐμεινεν ἐκεῖ ἀπὸ τινῶν ἐτῶν. Ἦτο ἱατρός, ἀγαπῶν περισσότερον τὴν ζωολογίαν καὶ τὴν βοτανικὴν, ἀπὸ τὴν ἱατρικὴν. Ὅταν ἔμαθε τὴν ἀποτυχίαν τοῦ κ. Γκάρνερ, ἐσκέφθη νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ εἰς τὸ πείραμα, μολοντὶ τότε ἦτο ἂν τῶν πενήκοντα ἐτῶν. Εἶχεν ὑπάγῃ πολλάκις εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, καὶ ὁ Τζῶν Κόρτ ἐλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν γνωρίσῃ καὶ νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ.

Ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν, ἂν καὶ γέρον, ἀπῆλθεν ὑγείας λαμπρᾶς. Ὅμιλῶν τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν ἀγγλικὴν, ἔπασε τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν, ἐννοοῦσε καὶ τὴν διάλεκτον τῶν ἰθαγενῶν, τὴν ὁποίαν ἐξέμαθεν ἐπιτέλους ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ επαγγέλματος του. Ἄλλως τε ἡ περιουσία του τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐξασκῇ τὴν ἱατρικὴν δωρεάν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ!

Ἀγαπητοί μου,

Ἰ νὰ σημαίνῃ ἄρα γε ὁ ἀριθμὸς, μετὰ τὸν ἑποῖον ἐπέγραψα τὴν ἐπιστολήν μου; . . . Δύσκολον νὰ το μαντεύσῃς ποτὲ ἄλλ' ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν. Τὴν προπαρελθούσαν Πέμπτην 30 Μαΐου, ἔγιναν εἰς τὴν Ζάκυνθον, μετὰ ὅλην τὴν ἐπιστημὴν ταύτην, τὰ πικρὰ καὶ τὰ ὀδυρματικά τοῦ Σολωμοῦ. Ἡ τελετὴ ὑπῆρξε λαμπρά, καὶ ἐξεφωνήθησαν λόγοι, καὶ ἐψάλλησαν ὕμνοι. Ἐπειτα ἔορται τριήμεροι, γεύματα, χοροὶ, παραστάσεις, φιλολογικαὶ ἐσπερίδες, φωταψαῖα, πυροτεχνήματα. Ὁ ψάλτης τῆς Ἐλευθερίας ἀπεθιῶθη εἰς τὴν γενέθλιον πόλιν του, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε τὸ ἐκλεκτότερον τέκνον: καὶ τῶρα, ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν αἱ ἐορταί, καὶ ἔφυγον οἱ πανηγυρισταί, καὶ ἀνέλαθεν ἡ πόλις τὴν προτέραν, ὅψιν τῆς — ἡσυχος, μεγαλοπρεπῆς ἀπέμεινεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας ὁ ἀνδριὰς, καὶ ὁ μείνῃ αἰωνίως, μνημεῖον δόξης καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἐστῆθη εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην, τὴν ὠραίαν παραθαλάσσιον πλατείαν, τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσατε βέβαια ὅσοι ἔτυχε νὰ ἐπισκεφθῇτε τὴν Ζάκυνθον. Ὁ ποιητὴς εἶνε ἐστραμμένος πρὸς τὴν θάλασσαν, πρὸς τὸν λιμένα, πρὸς τὰ πλοῖα, ὡς χαιρετῶν τοὺς καταπλέοντας, τοὺς ἐρχομένους μακρόθεν, διὰ νὰ καταθέσουν τὸ φόρον τοῦ σεβασμοῦ των καὶ τῆς λατρείας των. . . Ὁρῆσις, ὑψηλός, πάλαι λευκὸς ἐπὶ τοῦ βάρους του, ἔχει ἐστεμμένον τὸ μέτωπον μετὰ τὴν δάφνην τῆς δόξης καὶ προτείνει τὴν χεῖρα ὡς ἐμπνεόμενος, ὡς ἀπαγγέλλον τοὺς ἀθανάτους τοῦ στίχου. Γύρω, ἐπὶ τοῦ βάρους, εἶνε χαράχμενοι μετὰ χρυσᾶ γράμματα, — ὅπως καὶ εἰς τὰς καρδίας μας, — μερικοὶ ἀπὸ

τοὺς στίχους αὐτοὺς, καὶ ἐμπρός-ἐμπρός οἱ θεόπνευστοι ἐκείνοι:

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερὰ
καὶ σὺν πρῶτα ἀνδρειομένη
Χαῖρε, ὦ, χαῖρε, Ἐλευθερία!

Εἶνε ὠραῖον καὶ ἐπιβλητικὸν μνημεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ διακρινῇ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς παρούσης γενεᾶς, πρὸς τὸν μέγαν ποιητὴν, ὁ ὁποῖος, σύγχρονος τῶν ἡρώων τῆς νέας Ἑλλάδος, ἔψαλλε τὰν δραγαθήματά των καὶ τὴν δόξαν των μετὰ τὴν δύναμιν ἐκείνου ἐπολέμου. Καὶ ὅπως διὰ τῶν ὅπλων, διὰ τῆς ἀνδρείας των, ἀντγέννησαν τὴν Ἑλλάδα των πολιτικῶς, οὕτω διὰ τῆς λύρας του, διὰ τῆς μεγαλοφυΐας του καὶ ὁ Σολωμὸς τὴν ἀνεγέννησε πνευματικῶς, διότι εἶνε ὁ γεννάρχης τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας, καὶ δι' αὐτοῦ, ὡς εἶπε κάποιος, ἐπέστρεψαν αἱ ἐξόριστοι Μοῦσαι εἰς τὸν Ἑλικῶνα.

Λοιπὸν, τὸ ὠραῖον αὐτὸ πνευματικὸν μνημεῖον, ὁ πρῶτος ἀνδριὰς ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος ἰδρύεται εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶνε δι' ἐθνικοῦ ἐράνου, διὰ τῶν εἰσφορῶν ἑλλήνων καὶ φιλελλήνων. Εἰς τὸν ἔρανον τοῦτον ἔλαβον μέρος καὶ οἱ μικροί, τὰ παιδία, οἱ ἑλληνοπαῖδες, οἱ ὁποῖοι προσέφερον ποσὸν ὅχι ὀλίγον τῶν δέκα χιλιάδων δραχμῶν!

Δὲν εἶνε τοῦτο ἐν ἀπὸ τὰ ζωηρότερα, τὰ ἀπτότερα δείγματα τῆς φιλοπατρίας των καὶ τῆς συναισθήσεως τοῦ καθήκοντος; Βεβαίως δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα, νὰ συναχθοῦν δέκα χιλιάδες δραχμῶν, καὶ εἰς διάστημα τόσον ὀλίγου καιροῦ, ἀπὸ τὰ σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος. Τοῦτο σημαίνει ὅτι μετὰ μεγάλην προθυμίαν ἐθαύσθησαν οἱ κοῦμπαράδες τῶν μικρῶν μαθητῶν, καὶ ἡ προθυμία αὕτη σημαίνει ὅτι αἰσθημαθερμὸν ἐνοικεῖ εἰς τὰς μικρὰς καρδίας, αἱ ὁποῖαι αὖριον θὰ γίνωνται μεγάλαι, καὶ ὅτι τὸ αἶσθημα τοῦτο εἶνε τόσον θερμὸν, ὥστε δὲν θὰ σβεσθῇ. . .

Δέκα χιλιάδες! . . . Ὡ, οἱ ἑλληνοπαῖδες εἰμποροῦν νὰ καυχῶνται ὅτι μετὰ μέρος τοῦ ὠραίου ἐκείνου μνημείου ἔγινε διὰ τῆς εὐγενούς των προθυμίας. Καὶ μου ἄρσκει νὰ φαντασθῶ, ὅτι τὸ μέρος τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐπληρώθη μετὰ τῆς χρήσεως τῶν ἑλληνοπαίδων, εἶνε ἀκριβῶς τὸ μέρος τοῦ μαρμαροῦ, τὸ ὁποῖον παριστᾷ τὸ στήθος τοῦ ποιητοῦ, τὸ στήθος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον περιέκλειε καρδίαν πλήρη ἀγάπης πρὸς τὰ παιδία. Διότι ὁ ποιητὴς ὑπερηγάπα τὰ παιδία: οἱ τρυφερώτεροί του στίχοι εἶνε ἐκείνοι εἰς τοὺς ἰσχυροὺς ζωγραφίζει ἀγγελικάς φυσιογνωμίας παιδιῶν, καὶ λέγουν, ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του, ὅταν εἶχε γίνῃ μισάνθρωπος, μόνον τὰ

παιδία ἠγάπα, ἐπαναλαμβάνων ὡς ὁ Ἱησοῦς: «Ἀφετε τὰ παιδία ἔλθειν πρὸς με.»

Καὶ τὰ παιδία τοῦ ἀνταποδίδουν σήμερον αὐτὴν τὴν ἀγάπην. Ἐξετέλεσαν τὸ καθήκον των πρὸς τὸν ἐθνικὸν ποιητὴν, καὶ ἐν καθήκον πρὸς τὴν πατρίδα. Εὐγε εἰς τοὺς ἑλληνοπαῖδας!

Αὐτὰ ἐτήμεινεν ὁ ἀριθμὸς, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐπέγραψα τὴν ἐπιστολήν μου. Ποτὲ δὲν ἐγράψα τίτλον μετὰ τὴν χαρὰν καὶ μετὰ τὴν ὑπερηφάνειαν!

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ

Ἡ μήτηρ τοῦ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐνηλικιωθέντος βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Ἀλφόνσου τοῦ ΙΓ' ἐκοιτίσθη, διὰ νὰ δάξῃ αὐτὸν νὰ εἶνε βασιλεὺς, πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον συνήθως κοπιᾶζουσιν αἱ βασιλικαὶ μητέρες: διότι παιδί, γεννώμενον εἰς ὑψηλὴν θέσιν καὶ περιστοιχισμένον ὑπὸ κολάκων, ῥέπουσιν πολὺ ἐνωρίς πρὸς τὴν ἀλαζονείαν. Ἐξ ἐναντίας ὁ βασιλεὺς Ἀλφόνσος ἐθίσθη νὰ εἶνε ταπεινόφρων, μετρίφρων, πάντοτε ἐτοιμὸς νὰ ὑποτάσσεται εἰς τοὺς ὀμῆλικας του. Ἀπαξ μόνον ἀφυνείθη εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ βασιλίσκου ἡ συναισθήσις τῆς ὑπεροχῆς του, καὶ τοῦτο συνέβη ὅταν ἦτο ἐξαιστὴς μόνον. Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο ἀρέσκει πολὺ εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς, ἂν καὶ εἶχε γνωστῇ ὅτι ἡ Βασίλισσα ἐμάλωτε τὸν υἱὸν τῆς, κατέκρινε δὲ καὶ τοὺς ἐπιδουλοῦντας τὸ πρᾶγμα.

Κατὰ παλαιωτάτην παράδοσιν, τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἰσπανίας, ὅταν ἐξέρχωνται ἐποχούμενοι, συνοδεύει πάντοτε εἰς ἔριππος, εὐγενὸς καταγωγῆς, προηγούμενος τῆς βασιλικῆς ἀμάξης. Ὁ νεαρὸς βασιλεὺς, ἐπιβαίνων κάποτε τῆς ἀμάξης του μετὰ τὴν τροφὴν καὶ τὰς δύο ἀδελφάς του, παρετήρησεν, ὅτι ὁ ἔριππος συνοδὸς δὲν εὐρίσκειτο εἰς τὴν θέσιν του. Τὸ βρέφος ἐζήτησεν αὐστηρῶς πληροφορίαν, καὶ ὑφ' ὧν τὴν μικρὰν του φωνήν: —Ποῦ εἶνε ὁ συνοδός; ἠρώτησεν.

Ἡ ἐρώτησις ἐμεινεν ἀνευ ἀπαντήσεως, ὁ ἀμαξὴλάτης ἐμάστισε τοὺς ἵππους, καὶ ἡ ἀμαξία ἔτρεχεν ἡδὴ ἀκράτητος ὅταν ὁ ἀπουσιάσας ἔριππος ὤρμησε καλὰ πάλιν ὅπισθεν τοῦ βασιλικοῦ ὀχήματος. Ὁ βασιλεὺς διέταξε τὸν ἀμαξήλατην νὰ σταματήσῃ, ἀλλ' ἡ διαταγή του δὲν ἐξετελέσθη, διότι ἡ βασίλισσα εἶχε δώσει ῥητὴν ἐντολήν νὰ μὴ ἐκτελῶνται αἱ θελήσεις τοῦ βασιλέως. Ἐξω φρενῶν ὁ παῖς ἠγέρθη ἐντὸς τῆς ἀμάξης, καὶ μετὰ θυμοῦ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἀμαξήλατον: —Κύριε, αὐτὸ νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ!

Κατεβλήθησαν ἀπὸ τὴν ἀπόδειξιν αὐτὴν τῆς ζωηρότητος τοῦ ἡθους τοῦ βα-

σιλέως των, ή τροφός, αἱ κυρίαί καὶ οἱ στρατιῶται τῆς ἀκολοιῦσας διηγήθησαν τὸ ἐπεισόδιον, πρὶν δὲ βραδυᾷ οἱ δρόμοι καὶ αἱ αἰθούσαι τῆς Μαδρίτης ἐπαυλάμβανον τὸ ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον ἐπροκάλεσε γενικὴν φαιδρότητα, γέλωτας καὶ ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν. Ἡ Ἀντιδασίλισσα ὅμως, ἀπ' ἐναντίας, ἐτιμώρησε τὸ παιδίον διὰ τῆς ἐπομένης διδακτικωτάτης τιμωρίας. Προσεκάλεσε τὴν ἐπιούσαν εἰς τὸ Παλάτι τὰ ὠραιότερα καὶ εὐρωστότερα συνομήλικα πρὸς τὸν βασιλέα παιδιά, διὰ νὰ πάρουν μαζὶ μετὰ τὸ σοῦν καὶ νὰ παίξουν. Ὄταν τὰ παιδιά συνηθοίσθησαν, ἡ Ἀντιδασίλισσα ἐβαλεν ἐμπρὸς των ἓνα καθρέπτην. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ μικρὸς βασιλεὺς ἦτο ὁ κοντότερος, ὅχι δὲ καὶ ὁ εὐμορφότερος.

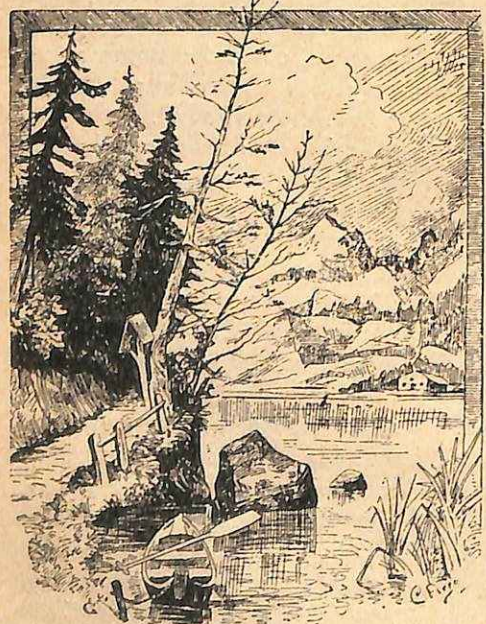
— Βλέπεις, παιδί μου, τοῦ εἶπεν ἡ μητέρα του— ἂν ὑπάρχη καμμία διαφορὰ μεταξὺ σοῦ καὶ τῶν ἄλλων, ἡ διαφορὰ αὐτὴ θὰ εἴη εἰς τὴν ψυχὴν σου, εἰς τὴν καλωσύνην σου, εἰς τὰς ἀρετάς σου. Ἄφ' ὅ Θεός, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ κύριος ὅλων μας, ἐπλασε τέσους ἀνθρώπους ἀνωτέρους σοῦ εἰς τὴν ὄψιν. Πήγαινε νὰ παίξεις μετὰ τοὺς φίλους σου, καὶ ἄλλοτε νὰ εἶσαι ταπεινότερος.

Ἐκτοτε ὁ Ἀλφόνσος ΙΓ' δὲν ἐδειξε πλέον ἀλαζονείαν.

[Ἐξ ἄρθρου τῆς Ρουμανίδος ποιητρίας ΕΛΕΝΗΣ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟΥ]

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

[Ἐπάγεται εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀύσεων.]

Ἡ βαρκούλα περιμένει καὶ θαρρεῖ πῶς ἀρχινᾷ τὴν βαρκάρη τὴν καίμενην ὁ βαρκάρης νὰ ξεχνᾷ.

Λίγη ὑπομονὴ ὡς ἔχει καὶ ὁ βαρκάρης δὲν μπορεῖ νὰ κρυφθῇ, γιατί προσέχει κάθε λῦτης νὰ τον βρῇ.

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

ΟΠΟΥ Η ΓΟΥΙΛΕΛΜΙΝΑ ΜΑΚ-ΝΕΒΙΝ ΑΝΑΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΑΝΤΑΓΩΓΙΑ ΤΟΥ ΒΕΛΛΕΦΟΥ ΤΗΣ ΠΙΕΤ ΟΥΥΣ

Οἱ Ἀγγλοὶ, μεθ' ὅλας τὰς ἡττάς καὶ τὸς καταστροφὰς τὰς ὁποίας τοῖς ἐπροξύνουν οἱ Βόερς, ἐγίνοντο κύριοι τῆς χώρας καὶ ἀνῆρχοντο βραδέως πρὸς τὴν Πρετωρίαν.

Τὸ Ἐλεῦθερον Κράτος τῆς Ὁράγγης εἶχε κηρυχθῇ πλέον ἀγγλικὴ κτῆσις, καὶ τὴν αὐτὴν προσέτρησιν δὲν θὰ ἐδράδυνε νὰ ὑποστῇ καὶ τὸ Τράνσβαλ.

Μολοντοῦτο οἱ Βόερς ἐξηκολοῦθουν νὰ πολεμοῦν.

Αἱ γυναῖκες εἶχον ἐνωθῇ μετὰ τοὺς ἀνδρας.

Ὁ γενναῖος ἀλλὰ μικρὸς αὐτὸς λαὸς ἤλπιζεν ἐν θαύμα: τὴν ἐπέμβασιν τῶν ξένων Δυνάμεων, συνασπισμένων κατὰ τῆς Ἀγγλίας, διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀνέκδοτον τῆς Δημοκρατίας τοῦ Τράνσβαλ.

Τὰ δύο δίδυμα, ἡ Λιάνη καὶ ἡ μητέρα των εἶχαν μαζευθῇ καὶ πάλιν εἰς ἐν βοερικὸν στρατόπεδον. Ἡ Γουίλελμίνη τας εἶχεν ἀκολουθήσῃ.

Τὰ ἀνδρεῖα βοερόπουλα ἦσαν πλέον γνωστὰ εἰς ὅλους τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤξευραν τί νὰ πρωτοθυμᾷσιν: τὴν ἐξαδέλφην τοῦ Πιέτ Οὐύς, ἡ ὁποία εἶχεν ἀνδραγαθήσῃ τοσάκις εἰς τὸν ἰσχυρὸν αὐτὸν πόλεμον, ἢ τὰ δύο δίδυμα, τὰ ὁποῖα, ἐντελῶς θεραπευθέντα, ἐλάμβανον ἐνεργὸν μέρος εἰς κάθε συμπλοκὴν.

Γλυκεῖα ὅπως ἡ μητέρα τῆς, ἡ Λιάνη ἦτο ὁ παρήγορος ἄγγελος τῶν πληγωμένων, τοὺς ὁποῖους ἐπεριποιεῖτο μετὰ ὑπομονὴν καὶ ἀφοσίωσιν θαυμαστήν.

Ἡ Γουίλελμίνη δὲν εἶχε χωρισθῇ τὰ ζῶα τῆς.

Ἡ Κάννα καὶ ὁ Μαριμπῆς δὲν ἐπαύσαν ποτὲ κανένα Βόερ, ἀλλὰ μόλις ἐβλεπαν ἀγγλικὴν στολὴν, ἐμείναντο τόσον, ὥστε καὶ ἡ κυρία των ἀκόμη ἦτο ἀνίσχυρος νὰ τα δαμάσῃ.

Κάθε νύκτα, μαζὶ μετὰ τοὺς φρουροὺς τοῦ στρατοπέδου, ἐφρούρουν καὶ αὐτὰ ὡς παλαιοὶ στρατιῶται, καὶ ἀλλοίμενον πλέον εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς, οἱ ὁποῖοι διὰ κακίαν των τύχην, ἐπερνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ!

Ὁ συνταγματάρχης Λακὼς εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὸν στρατὸν, κατόπιν συνομιλίας μετὰ τοῦ προέδρου Κρουγερ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ.

Ἡ Κυρία Ρίσις, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡ Γουίλελμίνη εἶχεν ἀποκρύψῃ τὴν ἀρπαγὴν τῶν κορασίων, ἐξεπλάγῃ πολὺ διὰ τὴν πρᾶξιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ὡς λιποταξίαν.

Ἄλλ' ὁ κ. Λακὼς τὴν καθυσχύασε, προφασισθεὶς ὅτι εἶχε νὰ ἐκπληρώσῃ κά-

ποιαν σπουδαίαν ἀποστολὴν, καὶ ὑποσχέθεις νὰ ἀναλάβῃ τὴν θέσιν του εἰς τὸν στρατὸν, εὐθὺς ὡς θὰ ἐτελείονεν ἡ ἀποστολὴ.

Ἐν μικρὸν βοερικὸν ἀπόσπασμα, ἐστρατοπεδευμένον πλησίον τοῦ ποταμοῦ Ζάνδ-Ρίβερ, ἤδυντο νὰ θεωρηθῇ ἀσφαλές, δι' ὀλίγον καιρὸν τοῦλάχιστον. Αἱ γέφυραι ὅλαι τοῦ ποταμοῦ εἶχον καταστραφῇ, καὶ τὰ περάματα ἐφυλάσσοντο ἀγρύπνως.

Ἡ Γουίλελμίνη, διὰ τὴν ὁποίαν ἀνάπαυσις δὲν ὑπῆρχεν, ἐφωδίασε τὴν δερματίνην ζώνην τῆς μετὰ διπλὴν σειρὰν φυσίγγων, ἐκρέμασεν εἰς τὸν ὤμὸν τῆς τὸ τόξον τῆς καὶ τὰ βέλη, καὶ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, χωρὶς νὰ τὴν ἐνοήσῃ κανεὶς.

Οἱ δύο σύντροφοί τῆς τὴν ἠκολούθησαν. Τὸ κοράσιον δὲν εἶχεν ὠρισμένον σκοπὸν.

Μηχανικῶς κατῆλθε μέχρι τοῦ Ζάνδ-Ρίβερ, ἔπειτα ἐπροχώρησε κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης, συναντῶσα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τοὺς βόερς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι ἐφύλατταν τὰ περάματα.

Κάπου-κάπου ἐβλεπε τὰ ἐρείπια καμμιᾶς γεφύρας, ὑφούμενα ἐνθεν καὶ ἐνθεν καὶ σχηματίζοντα ἐρείσματα ἀπατηλὰ καὶ πολὺ ἐπικίνδυνα, διότι δὲν εἶχον καμμίαν στερεότητα.

Ἐπεριπάτησε πολὺ, ἀσκόπως, κλινοῦσα τὴν κεφαλὴν καὶ βυθισμένη εἰς σκέψεις.

Γρυλλισμὸς τοῦ Μαριμπῆ τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸν ρευσμὸν τῆς.

Ἐσταμάτησεν ἀποτόμως καὶ ἐξηρέυνησε μετὰ ταχὺ βλέμμα τὴν τοποθεσίαν.

Ἡ περιοχὴ ἦτο ἐρημος. Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, μικρὰ ξυλινὴ γέφυρα συνέδεε τὰς δύο ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Οἱ Βόερς προφανῶς εἶχον λησμονήσῃ νὰ τὴν καταστρέψουν.

Καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ Ζάνδ-Ρίβερ μόνη ἡ γέφυρα αὐτὴ ἦτο εἰς τὴν θέσιν τῆς, καὶ μόνον ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος ἤμποροῦτε νὰ περάσῃ ὁ ἐχθρὸς μ' εὐκολίαν.

Βόερ κανεὶς δὲν ἐφαίνετο ... Τί εἶχε λοιπὸν ὁ Μαριμπῆς ;

Ἡ Γουίλελμίνη ἐπέβαλεν εἰς τὰ ζῶα τῆς σιωπὴν καὶ ἐπροχώρησε, κρυπτομένη ὅσον ἤμποροῦτε.

Ὄταν ἐφθασεν εἰς τὴν γέφυραν, παρετήρησεν, εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ἐν ἀγγλικὸν ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖον ἐπροχώρει ἀκροβολιστικῶς.

Ἦτο πολὺ ἄργα διὰ νὰ καταστραφῇ ἡ γέφυρα, πολὺ ἄργα διὰ νὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ ἀνιχνευταί.

Ἡ Γουίλελμίνη ἐχώθη ὀπίσω ἀπὸ ἓνα θάμνον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐκρυπεν ἐντελῶς, ἐπῆρε τὰ ζῶα πλησίον τῆς, καὶ ἐξηπλώθη πρηγνῶν, στήριζομένη εἰς τὸν ἄγκωνα, διὰ νὰ εἰσπορῇ νὰ μεταχειρίζετα

τὸ τουφέκι τῆς, τὸ ὁποῖον διηθύονε πρὸς τὴν ὄχθην ...

Οἱ Ἀγγλοὶ ἐπλησίαζαν ἀραιωμένοι, μετὰ φόβον καὶ μετὰ δισταγμὸν ... Ἡ τρίγυρὸς γαλήνη δὲν τοὺς καθυσχύον ἐντελῶς ... Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πρῶτος ἐπάτησε τὸ πόδι του εἰς τὴν γέφυραν, ἀπὸ τὴν ἀπέναντι ὄχθην ἤλθε μία τουφεκία. Ὁ ἀνθρωπος ἐπεσεν ἀνάσκελα. Οἱ στρατιῶται ὀπισθοχώρησαν, ἀναζητοῦντες τὸν ἐχθρὸν, περιμένοντες μάχην. Μερικοὶ ἐπυροβόλησαν κατ' εὐθείαν ἐμπρὸς των.

Βαθεῖα σιγὴ διεδέχθη τοὺς κρότους τῶν τυφεκίων.

Φεβούμενοι παγίδα, οἱ Ἀγγλοὶ δὲν ἐτόλμοσαν πλέον νὰ προχωρήσουν.

Δύο ἐκ τῶν ἀνδρειοτέρων ἠτοιμάσθησαν νὰ διασκελίσουν τὸ πτώμα, τοῦ ὁποίου αἱ χεῖρες καὶ ἡ κεφαλὴ ἐκρέμαντο ἀπὸ τὸ κεντρίδιον τῆς γεφύρας.

Δύο πυρεβολισμοὶ ἀντήχησαν ταυτεχρόνως. . . . Οἱ ἄνδρες ἐκλονίσθησαν. . .

Βλασφημίαι ζωηραὶ ἀνταπεκρίθησαν ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν Ἀγγλων ... Ὁ ἀόρατος αὐτὸς ἐχθρὸς τοὺς ἐτρόμαξε περισσότερον ἀπὸ ὁλόκληρον στράτευμα, παρατεταγμένον εἰς μάχην.

Μετὰ τὰς διόπτρας του εἰς τὸ χεῖρ, ὁ στρατηγὸς Χούττων ἐπεσκόπει τὰ περὶ χώρα.

Παντοῦ ἐρημία. — Πῦρ καὶ ἐμπρός !

Ἐξίναξε.

Καμμιὰ εἰκοσαριά στρατιῶται ἐχύθησαν εἰς τὴν γέφυραν. Καὶ ἄρχισε τὸ τουφεκίδι, τὸ ὁποῖον κατέπνιγε μετὰ τὸν κρότον τοῦ μίαν φωνὴν παιδικήν, ἡ ὁποία διέτασσε :

— Κάννα ! Μαριμπῆ ! Ἀγγλοὶ ! ἀπάνω τους !

Τὰ δύο ζῶα ἐφώρμησαν λυσσαλέα καὶ εὐρέθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατιωτῶν.

Κραυγαὶ πόνου ὑψώθησαν, ἀνταποκρινόμεναι εἰς τὰ ἄγρια γυγύσματα τῶν δύο θηρίων.

Ἡ Κάννα καὶ ὁ Μαριμπῆς ἐδάγκαζαν, ἐξέσχιζαν, ἐστραγγάλιζαν, κατεσύντριβαν. . .

— Ὅπισ' ! διέταξεν ὁ στρατηγός.

Ἄλλ' ἡ γέφυρα ἐγείμισε πλέον ἀπὸ πτώμα, τὰ ὁποῖα καθίσταν ἀδύνατον τὴν ὑποχώρησιν, καὶ τὰ ζῶα ἔκαμναν καταστροφήν.

Τώρα ὁ Μαριμπῆς καὶ ἡ τροφός του ἐκρησσεύον ὡς σκοποὶ διὰ τὰς βολὰς τῶν Ἀγγλων, ἀλλὰ σκοποὶ ἀναπηδῶντες, μετακινούμενοι εἰς κύκλον πυρός.

Ἐκεῖ-κάτω, παρὰ τὴν ὄχθην, ἐφάνη κάποιος πυροβολῶν ...

Μετ' ἐκπληξέως, οἱ Ἀγγλοὶ διέκριναν ὅτι ὁ ἐχθρὸς αὐτὸς, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀπώθει μετὰ τόσην λύσσαν, ἦτο ἐν κορσίον.

Ἀποκαλυφθεῖσα ἐντελῶς, ἡ Γουίλελμίνη ἀδείαζε καὶ ἐγείμισε τὸ τουφέκι τῆς διατηροῦσα ψυχραιμίαν θαυμαστήν. . . Καὶ χωρὶς νὰ σταματᾷ διόλου, παρῶν τρυνεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ δύο ζῶα :

— Ἀπάνω τους, Μαριμπῆ ! Ἀπάνω τους, Κάννα !

Αἱ σφαῖραι ἐπιπτον βροχηδόν. Ἡ Γουίλελμίνη ἔμεινε ὀρθία, προχωροῦσα διὰ νὰ πυροβολῇ, ὀπισθοχωροῦσα διὰ νὰ γεμίξῃ καὶ μετὰ τὸς τουφεκίαν ρίπτουσα

κάτω ἀπὸ ἓνα στρατιώτην.

Ἡ παράδοξος μάχη παρετείνετο. Οἱ Ἀγγλοὶ οὕτε σπιθαμὴν ἐδάφους ἐκέρδιζαν. . . Ἀ-

« Ἀπάνω τους, Μαριμπῆ ! . . Ἀπάνω τους, Κάννα ! . . » (Σελ. 181, στήλ. 6'.)

δυνατοῦντες νὰ ἐφορμήσουν ὅλοι μαζὶ, ἐτίθεντο ἐπὶ τὸς μάχης μόλις ἐπλησίαζαν.

Τὰ βραχὺ γυγύσματα τῆς Κάννας ἀνεμιγνύοντο μετὰ τοὺς βρυχηθμοὺς τοῦ Μαριμπῆ, τοῦ ὁποίου τὸ δέσμα ἐπυχοῦτο ἀπὸ φρικτὰς μανίας.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἐφαίνοντο ἀκαταγώνιστοι.

Οἱ Ἀγγλοὶ, γενναῖοι καὶ αὐτοί, ἐβλεπαν τὰ πρόμαχον καὶ μετὰ ὀργὴν ὅτι ἐκινδύνευαν νὰ ἐξολοθρευθοῦν μέχρις ἐνός ἀπὸ ἐν κορσίον, ἀπὸ ἓνα λείοντα καὶ ἀπὸ μίαν σκύλλαν !

Τὸ σχέδιον τῆς Γουίλελμίνης ἦτο προφανῶς νάντισταθῇ μέχρι τῆς ἀφίξεως ἐπικουρίας.

Τὰ βοερικὰ ἀποσπάσματα, ἐστρατοπεδευμένα κατὰ μῆκος τοῦ Ζάν-Ρίβερ,

δὲν θάργοῦσαν νὰ φανοῦν, εἰδοποιούμενα ἀπὸ τοὺς ἀνιχνευτὰς οἱ ὁποῖοι ἐπροχώρου.

Ἀφ' οὗ ἔκαυσε καὶ τὸ τελευταῖον τῆς φυσίγγιον, ἔρριψε τὸ τουφέκι τῆς καὶ ἐξεκρέμασεν ἡσύχως ἀπὸ τὸν ὤμὸν τῆς τὸ τόξον καὶ τὴν φαρέτραν.

Ἐτάνυσεν τὸ τόξον, ἐπῆρε ἓνα βέλος, ἐσκόπευσεν, ἀλλὰ . . . χωρὶς νὰ ρίψῃ, ἀφῆκε τὸ ὄπλον νὰ πέσῃ.

Κάτι εἶχεν ἐνθυμηθῇ. . .

Μίαν ἡμέραν, ὅταν ἐξήγγισεν εἰς τὴν θείαν Παυλίαν τί φοβερόν ἀποτελεσμα εἶχε καὶ ἀπλὴ ἀμυχή τῶν βελῶν ἐκείνων, τῶν ἐμβαπτισμένων εἰς τὸν δηλητηριώδη πολτὸν τῆς ν γ κ ο υ α ς, ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα ἀνατρίχιασε καὶ τῆς ἐδῶσε νὰ ἐννοήσῃ πόσον τοιαῦτα ὅπλα ἦσαν ἀνάξια ἐντίμου χειρός.

Ἐν ὀνόματι τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης τῆς, ἡ θεία Παυλίνα τὴν ἔκαμε νὰ ἐρ-

κισθῇ ὅτι δὲν θὰ τα μεταχειρίζετο ποτέ. Ἡ Γουίλελμίνη ἐνεθυμήθη τὴν ὑπόσχσίν τῆς, τὸν ὅρκον τῆς.

— Ἄν δὲν ρίξω, θὰ σκοτωθῶ, ἐσολογίσθη ἀλλὰ ὠρκίσθηκα !

Τότε ἔκαμε τὰ βέλη τῆς ὅλα δέμα, τὰ ἐσπασεν ἐπάνω εἰς τὸ γόνάτον τῆς καὶ τα ἐπέταξε μακράν.

Ἐπειτα ἐσήκωσε τὸ τουφέκι τῆς, τὸ ἐπίασεν ἀπὸ τὸν σῶλῆνα, καὶ ἠτοιμάσθη νὰ κτυπήσῃ μετὰ αὐτὸ τὸν πρῶτον πρὸς τὸν ἐπλησίαζε.

Ἡ πάλιν ἐξηκολοῦσε μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ζῶων.

Σωρεῖα πτωμάτων ὑψοῦτο παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς γεφύρας, καθιστῶσα ἀκόμη δυσκολωτέραν τὴν διάδασιν.

— Ἀπάνω τους, Κάννα ! . . ἀπάνω

τους, Μαριμπή... εφώναζαν ή Γουί-
λελμίνια.
Δύο βραχναί φωναί ανταπεκρίθησαν,
και ή κόρη έμειδίσεν άγρίως.

Ήκροσθη... Καμμία άμφιβολία,
ότι οι Βέρες έπλησίαζαν.

— Ήτο καιρός! έσυλλογίσθη.

Όρβία, με κυματίζουσιν κόμην, με
φλογερούς όφθαλμούς εφώναζε:

— Μαριμπή! Κάννα! Θάρρος! νά,
οι Βέρες έφθασαν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

ΠΕΡΙΦΑΝΤΙΣΜΟΥ... ΣΥΝΑΝ-
ΤΗΣΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ

Ίππεύοντες ισχνούς και μικροσώμους
Ίππους, ταχείς ως ό άνεμος, πέντε μαυ-
ροι άνεχώρησαν από τήν Βατλαπή περί
τήν έστέραν.

Άρχηγός τού έμίλου τούτου ήτο ό
Σελέσκος, οι τέσσαρες σύντροφοί του ή-
σαν από άλλο χωρίον.

Όταν, έπιστρέψας εις τήν Βατλαπή,
ό ληστής έμαθε τήν εξαφάνισιν τών αίχ-
μαλώτων, κατελήφθη από όργην λυσ-
σαλέαν. Ή όργή αυτή έδιπλασιάσθη,
όταν όλοι του οι φίλοι άνεξαίρετως ήρ-
νήθησαν νά τον συνοδεύσουν εις τήν κα-
ταδίωξιν.

Διότι τήν Βατλαπή είχε ζωηράν τήν
ανάμνησιν τού Όλακομαριγκού, και ούτε
εις έκ τών κατοίκων του δέν θά έτόλ-
μα νάψηφήση τήν όργήν τού θεού...

Ό Σελέσκος ήναγκάσθη νάποταθί εις
τό γειτονικόν χωρίον. Τέσσαρες Ζουλού
τὸν ήκολούθησαν εις τούς όποιους υπε-
σχέθη πλουσίαν άνταμοιβήν, αν έπετύχ-
χανεν ή έπεχειρήσεις.

Πέντε Ίπποι, δεμένοι εις δένδρα παρά
τήν είσοδον τού χωρίου, τούς περιέμε-
ναν.

Άλλά... τί έζητεί έκεί ή Άντι-
όνα, ή οποία τούς έτριγυρίζεν;...

Άφού έβεβαίωθη, ότι δέν την έβλεπε
κανείς, ή μαύρη έβγαλεν από τήν περί-
ζωμά της ένα κύλινδρον από φλοιδόν δέν-
δρου, κλεισμένον από τά δύο άκρα με
βούλμα χορταρένιον, και φέροντα πλη-
θος τρυπών.

Έξεβούλωσε με προσοχήν τήν παρά-
ξενον αυτήν θήκη, έβγαλεν από μέσα
μیان μυίγαν, τήν εξανάγκασεν άμέσως
και έτοποθέτησεν τήν έντομον εις τήν κοι-
λίαν τού ένός Ίππου.

Άντί νά πετάξη, ή μυίγα εκόλλησεν
εις τήν δέριμα τού ζώου.

Στρέψας πρός τήν μάυρην τήν λεπτήν
κεφαλήν του με τούς ζωηρούς όφθαλμούς
ό Ίππος εφάνητο ως ζητών θωπέαν.

— Τό κακόμοιρο! είπεν ή Άντιόνα
περιλύπως, θωπέουσα τήν χαίτην του.

Άλλας τρείς φορές έκαμε τήν ίδιον,
θέτουσα από μίαν μυίγαν εις τήν κοι-
λίαν έκάστου Ίππου.

Ήτοιμάζετο νά κάμη τήν ίδιον και εις

τὸν τελευταίον, όταν οι άνδρες εφάνησαν
Γρήγορα-γρήγορα ό κύλινδρος εκρύ-
θη εις τήν περίζωμα. Και οι ταξιδιώται
είδαν τήν Άντιόνα νά μοιράζη άνίστως
μیان φέταν ψωμιού μύρου εις τά πέντε
ζώα.

Οί Ζουλού εκθαλλέυσαν. Ή Άν-
τιόνα έκαμε μορφαζόν δυσαρσεκείας,
βλέπουσα ότι ό Ίππος τού Σελέσκου ήτο
ακριδώς εκείνος, ό όποιος δέν είχε μυί-
γαν.

Έπέστρεψε σκεπτική εις τήν κ ρ α λ
της.

— Άς ελπίζωμεν ότι είνε μακρυά
τώρα πλέον και ότι ό Σελέσκος δέν θά
τους φθάση, έκέκθη.

Έπειτα ένθυμηθεΐσα τήν αγαθόν βλεμ-
μα τού μικρού αφρικανικού Ίππου, ό
όποιος είχε στηρίξη τήν κεφαλήν του
έπί του ώμου της, επανέλαβε:

— Τό κακόμοιρο!

Άλλος όμιλος, από πέντε πρόσωπα
και αυτός, είχε σταματήσει παρά τήν όχθην
ρύακος, έν τῷ μέσω δάσους παρθένου.
εις τήν ήμισυ τού δρόμου από Βατλαπή
μέχρι συνόρων τής Ζουλουλάνδης.

Ήσαν οι φυγάδες μας.

Έπρεπε χωρίς άλλο νάναπαυθούν ό-
λίγας ώρας, ή δε άνάπαυσις αυτή παρε-
τάθη κάπως, διότι ό Γκύ είχε στραγ-
γουλίση τήν πόδι του.

Εύτυχως ό Μπαμπού ήξευρεν από
στραγγουλίματα, και με συνεγείς έν-
τριδας κατόρθωσε νά τον ιατρεύση. Κα-
τόπιν άκινήσιος ολίγων ώρῶν, ό Γκύ
δέν ήσθάνετο παρά ένα μούδιασμα και
κάποιαν δυσκολίαν εις τήν βάδισμα.

— Ό θεός Όλακομαριγκού γιαιτρεύει
όλους άρρώστους! είπεν άστεϊεύμενος
ό Μπαμπού.

Άλλά όσον άσήμαντον και αν ήτο, τήν
ατύχημα τούτο ήδύνατο νά έχη πολύ
σπουδαίας συνεπειάς δια τούς φυγάδας.
Τους έκαμε νάργοπορήσουν πολύ, και
τούτο ήτο δυσάρεστον, αν τους κατε-
δίωκον.

Άφ' ού άνεπαύθησαν καλά, οι ταξει-
διώται καλά διαταγών τού Μπαμπού, ό
όποιος εκρίνε τὸν άρρωστὸν του άρκετά
ιατρευμένον, εξέκίνησαν.

(Έπεται συνέχεια) KIMON AΛKIDΗΣ
[Κατά τὸ γαλλικόν τού Paul Roland]

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Φύρδην Μίγδην. — Διμύνημεν μίαν φράσιν,
γνωμικόν, παροιμίαν, κλ. — και έκάστη; λέ-
ξως χωριστά άνακατεύμεν τά γράμματα ού-
τως ώστε ή λέξις νά γίνη δσω τὸ δυνατόν ά-
γνωρίσιος. Προσέχομεν όμως νά βάζωμεν τά φω-
νητικά εις τιαυτάς θέσεις, ώστε νάναγινώσκε-
ται όπωσδήποτε και ή νέα άκατάληπτος λέξις,
διατηρούμεν δέ πάντοτε τὸν τόνον επί τού το-
νιζόμενου φωνήεντος. Παράδειγμα:

αὐτὸ λαλᾷ σιπόκο γτώτικα

Καί τὰ κοραϊστικά αὐτὰ σημαίνουν: Τά
καλά κόποις γίνονται.

Σύνθεσις Λέξεων. — Είμπορεΐ νά γίνη
κατά πολλούς τρόπους. Άλλ' ό συνθέστερος
είνε ό έξής: Έκλεγόμεν μερικὰς λέξεις τής
αὐτῆς κατηγορίας (όνόματα πόλεων, ή ποταμῶν,
ή κρατῶν, ή μεγάλων ανδρῶν κλ.) τὰ διαιρούμεν
εις τὰς συλλαβάς των και έπειτα τὰς σκορπι-
ζομεν φύρδην-μίγδην. Παράδειγμα: χάριν:

«Διὰ τῶν συλλαβῶν: ρος, πη, αλ, ι, ρει,
ος, φρι, ος, σος, η, λις, ευ, νά σχηματισθῶν
τὰ όνόματα τεσσάρων ποταμῶν τής Έλλάδος.»
Λύσις: Εὐρηος, Ἰλισσός, Ἀλφειός, Πη-
γεός.

Άλλὰ και τὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέ-
ξεων είμποροῦμεν νά λάβωμεν και νά τα γρά-
ψωμεν δσα είνε κατά τήν αλφαβητικὴν σειράν.
Παράδειγμα:

«Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΕΖΗΠΡΣΣΣΥ σχη-
ματίσει τὰ όνόματα τεσσάρων Θεῶν.»

Λύσις: Ζεύς, Ἄρης, Ἴρις.

Λεξιόθηρία. — Διὰ τήν Άσκησιν ταύτην
χρησιμεύον αι λέξεις, αι όποιαι έχουν καμμίαν
σιτανίαν ιδιότητα: π: χ: άναγινώσκόμεναι άν-
τιστρέφως, νά μένουν αι αὐταί: ή άναγραμμα-
τιζόμεναι, νά σημαίνουν τὸ ίδιον πράγμα: ή νά
έχουν πολλὰς συλλαβάς: αλλά δλας: με τὸ ίδιον
φωνήεν, ή νά έχουν τὸ ίδιον γράμμα πολλάκις,
κλ. κλ. κλ.

Παράδειγματα:

«Νά εύρεθῇ λέξις έχουσα τέσσαρες συλλαβάς,
δλας με ἄλφα.» Λύσις: Κραθασαράς.

Νά εύρεθῇ λέξις με 12 στοιχεῖα, ἐξ ὧν τὰ
πέντε νά είνε λόμβδα.» Λύσις: Ἀλλεπάλληλος.

«Νά εύρεθῇ λέξις ἐκ πέντε γραμμάτων, ή
όποια νάναγινώσκειται και άντιστρέφως.» Λύσις:
Σορός ή Νάθαν.

Άριθμητική δια λέξεων. — Είτε είδος
πολυπλόκου λεξιγράφου. Ή όρθογραφία κατά συ-
νέπειαν δέν τηρεῖται. Πρέπει νά εκτελεσθῶν
αι σημειωμέναι πράξεις προσθέσεως και άφαι-
ρέσεως και νά εύρεθῇ τὸ εξαγόμενον, σύμφωνα
πρός τήν πρότασιν. Παράδειγμα: Με τὰς λέ-
ξεις Περιχλῆς και Ἀναδρόος, αν από τήν πρώ-
την άφαιρέσωμεν τὸ κλη; (ή κλεις) και από τήν
δευτέραν τὸ αν, σχηματίζεται ή λέξις Περιαν-
δρος. Τούτο σημειοῦται ως έξής:

Μέγας άνήρ — έργαλειόν = πρόσθεσις+

Έπίθετον — σύνθεσις = νῆσος τού Αἰγαίου

Άθροισμα ύπολο πων: Ἀρχαῖος σοφός.

Ή δέ λύσις σημειοῦται ως έξής: Περιχλῆς
— κλεις = Περι+ (άνανδρος — αν =) Ἀνδρος
= ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ

Πρόβλημα. — Ή αριθμητική δια λέξεων
μού ένθυμίζει τὰ προβλήματα δια τὰ όποια όμως
δέν χρειάζονται ιδιαίτεροι όδηγιοι. Όποιος ει-
ξεύρει αριθμητικῇ, ήξεύρει νά κάμην και προ-
βλήματα. Άλλως τε αι Άριθμητικά είνε γεμάται
προβλήματα και είμπορεΐ κανείς, αν όχι νά τὰ
ντιγράψῃ, τούλάχιστον νά συνθέτῃ άλλα επί τῇ
βάσει αὐτῶν. Όταν όμως συνθετῇ μόνοις του,
πρέπει νά προσέχῃ ώστε τὸ πρόβλημά του νά
είνε αληθινόν πρόβλημα, νά δυσκολεῖ κάπως
τὸν λύτην, και νά επιδέχεται μίαν μόνην λύσιν.

Εἰς τὸν τελευταίον Διαγωνισμόν κάποιος μου
έστειλεν αὐτὸ τὸ-δὴθεν πρόβλημα: «Ποῖος είνε
ό αριθμός εκείνος, τού οποίου τὸ 1/6 και τὸ 1/4
μυστι τού 1/6 (δηλαδή τὸ 1/12) άποτελοῦν τὸ
1/12 τού αριθμοῦ τούτου: » Προφανῶς ό συν-
θέτης εἰργάσθη μένος του δια νά κάμη πρόβλημα
δυστυχῶς όμως, παντὸς αριθμοῦ οὔ τὸ 1/6 και τὸ
1/12 άποτελοῦν τὸ 1/12 αὐτοῦ!

Όπωςδήποτε, προβλήματα δημοσιεύω σπα-
νίως και ταῦτα δια τούς λύτας τῆς Μικρᾶς Τί-
ξεως, διότι δσαι γνωρίζουν Ἀλγεβραν λούον εύ-
κολώτατα κάθε αριθμητικὸν πρόβλημα.

[Έπεται συνέχεια]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Παρθενωγεῖον. Ό Καθηγητῆς τῆς
Φυσικῆς:

— Εἰπέτε μου μερικὰ φωτεινὰ σώματα. Ποῖα
γνωρίζετε;

— Τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην...

— Καλῶ. Καί τούς ασ...

— ... Τέτραακας!

Έστάλη ἐπὶ τού Διαγώνιου Πόδου

Ή μαμμά τῆς Φροῦ-Φροῦ θέλει νά της τρυ-
πήσῃ ταῦτά, ἀλλ' ή μικρὰ ροβέϊται.

— Ἡσύχασε, τῆς λέγει ή μαμμά της: ό
Θεός θέλει νά τρυπῶν ταῦτά των τὰ κορίτσια.

Καί ή Φροῦ Φροῦ:

— Μαμμά, αν ό Θεός ήθελε νά φοροῦμεν
σκουλαρίκια, θάμα: έθαζε μόνοις τούς τρύπες!

Έστάλη ἐπὶ τῆς Ἀμαρυλλίδος

(Σ. τ. Δ. — Πολύ σωστό. Καί ή Διάπλασις
συμφωνεῖ με τήν Φροῦ-Φροῦ, και δέν άφησε
καμμίαν από τὰς ἀδελφὰς τού Ἀναΐα νά τρυ-
πίσῃ ταῦτά της.)

Ό Διδάσκαλος. — Γιατί, Τούτο, άρρησες νά λ-
θῆς ἐπὶ μάθημα;

Ό Τοτός, εν τῇ άμηχανίᾳ του: — Μά...
άργησε νά φέξῃ σῆμερα ἐπὶ σπῆτι μας.

Έστάλη ἐπὶ τῆς Μιριγκοῦ

Ό μπαμπᾶς τού μικροῦ Γιαγκου, επανελθὼν
ἐκ τῆς αγοράς, φέρει ολίγότερον βωδιὸν κρέας
απὸ χθές.

— Μά γιατί έφερες λιγώτερον σῆμερα; έρωτᾷ
ή μαμμά.

— Γιατί τὸ χθεσινὸ βωδί θά ήταν μεγαλύτερο
απὸ τὸ σημερινόν, προλαμβάνει νάπαντήσῃ ή μι-
κρὸς Γιαγκος.

Έστάλη ἐπὶ τού Μινωταύρου

Διάλογος δύο ἀδελφῶν.

Ό μεγαλύτερος: — Γάδρε, δέν εντρέπειςαι!..

Ό μικρότερος: — Δέν πειράζει! έχε χάρι

πού είσαι ἀδελφός μου.

Έστάλη ἀπὸ τού Βολιότιου Κρασί.

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΟΛΟΙ οι φίλοι μου μελετοῦν τώρα δια τὰς
εξετάσεις. Τοῖς εύχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν, αν
και είμαι τὸσον βεβαίως περὶ αὐτῆς, ώστε τούς
μακαρίζω ἀπὸ τώρα δια τήν εύτυχίαν τού κα-
λοῦ βαθμοῦ, τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς ίκανοποίησεως,
τήν όποιαν θαπολαύσουν μετ' ὀλίγον.

Διὰ τὸ ζήτημα αὐτό, Έρυσθὸν Νέρος, πολ-
λάκις έλαβα ἀφορμὴν νά εἰπω. Όχι μόνοις αι
διφθογγαί, αλλά και άλλοι συνδυασμοί γραμμα-
τῶν έπρόφροντο διαφορετικά ἀπὸ τούς αρχαίους
«βλήνας» τούτο είνε εκτός πάσης άμφιβολίας.
Άλλ' είνε επίσης βέβιον, ότι ή έρασμακῆ λέ-
ξις τὸν τελευταίον δέν λύει τὸ ζήτημα, τὸ όποιον
είνε τὸσον πολὺπλ κιν ὡς-ε, καθώς έλέχθη,
μόνοις αν ανίστατο ἐκ νεκρῶν κανένας σύγχο-
νος τού Περιχλῆος, ή δύνα'ο νά λυθῇ.

Ότι φ' και γράμματα εἰ: τήν Διάπλασιν!
έλεγεν εις τὸν Έξόριστον Ἐλληνα ή θεία του.
ού, πα δι μου, περισσώτερες φορές γράφει: εἰ
τήν Διάπλασιν παρὶ εἰς τήν μητέρα σου.» Καί
ή Έξόριστος Ἐλλην' απήντησε: «Δέν ήξεύ-
ρεις ότι ή Διάπλσις είνε μητέρα μας και ήμεῖς
όλοι οι συνδρομηταί τῆς παιδείας της; πῶς λοιπόν
νά μή της γράφω τακτικά, και καθημερινῶς αν
ήτο δυνατόν; » Πολύ σωστά δέν πιστεύω όμως,
Έξόριστε Ἐλλην, νά παραμελῆς τὸ πρὸς τήν
μητέρα σου καθήκον.

Διότι, Λουδοῦδι τῆς Καρδιᾶς, εις τούς Κα-

νονισμούς τῶν προηγουμένων ἐτῶν δέν υπήρχε
τὸ ἄρθρον αὐτό, τὸ όποῖον προσετέθη εις τὸν έ-
φετειόν, και κατά τὸ όποῖον οι λαμβάνοντες
ψευδώνυμον ἀδελφοί συνδρομητῶν πληρῶνουν 1
φράγκον.—Λοιπὸν δὲ άφσαν μόνοι, ε; Κάμε
γρήγορα νά έλθῃς νά τούς εύρης.

Καί ἄλλαι ἐπιστολαί με μαῦρον περιθώριον.
Σφίγγεται ή καρδιά μου ἐν ὧ τας άνοίγω. Τί
νά μου άναγγέλλουν άραγε;... Καί γίνεται
μεγαλήτερος συμφορὴ: Οι φίλοι μου Ἀσπὴρ τῆς
Ἀνατολῆς, Λοξίας και Κλάδος Μυρσίνης μου
δίδουν τήν εἰδήσιν, δι' ἀπέμειναν ὄρφαντοι πα-
τρός. Παρακαλῶ τὸν Θεόν νά τους παρηγορήσῃ
και νά τοῖς φανῇ μέχρι τέλους ισχυροῦς προστά-
της εις τὸν άγῶνα τῆς ζωῆς.—Τὴν μετάρρσιν.
Λοξία, πού μου έστειλες πρὶ καιροῦ, δέν έλαβα
ἀκόμη καιρὸν νάναγνώσω. Ήτο, βλέπει, τὸσον
εκτενής! Ἀλλά θά προσπαθῶ αὐτὴν τήν ε-
βδομάδα νά εἰκονομήσω ὀλίγον καιρὸν, και εις
τὸ προσεχές θά σου ἀπαντήσω.

Τὸ διήγημα ἐκεῖ οὔ τοῦ κ. Εσνοπούλου, τὸ
όποῖον ἀνέγνωσε, Σιωπηλῇ Νύξ, εις τὰ «Πα-
ναθηναϊκὰ» ἀφίνει ἐπίτηδες τὸν άναγνώστην ἐλεύ-
θερον νά τὸ συμπληρώσῃ με τήν τανυσίαν του
και νά υποθέσῃ δι, τί θέλει περὶ τού περιεχομένου
ἐκείνης τῆς ἐπιστολῆς, ή όποια είχε τοιαῦτα
ἀποτελέσματα.

Μελαγχροινῇ Νησιωτοπούλα, ή Κική σ'
εύχασαι εἰ πολύ δια τὰ έκάτον γραμματόσημα.
Άλλ' θεία, ήμποροῦσες νά μου γράψῃς δι, θά ε-
πῆγαίνεις εις τήν Ρουμανίαν, διὰ νά γνωρίσῃς
με τὰς ἐκεῖ πολὺπληθεῖς φίλας μου. Ές ἄλ-
λο-ε λοιπόν, άφ' οὔ ταξιδεύεις τὸσον συχνά.

Όχι δὲ, Ἀγγελε Ἀγρερινέ, νά μή κάμῃς
τὸν φιλόσοφον και νά μου στείλῃς τήν φωτογρα-
φίαν σου. Άφού μάλιστα αἱ εύτυχέστερα σου
στιγμῇ υπήρξεν αὐτή, κατά τήν όποίαν έμαθες
δι, ἐπῆρες Ἀ Βραδίων.

Πριγκίπισσα Ἐλπίς, [ΕΕ] δόξα σοι ό Θεός
πού ἀπεφάσισε τελοςπάντων νά μου γράψῃς.
Μου ήρσε πολύ ή μετάρρσσις τού «Όνειρου
Πασχλινῆς νυκτός.» Όσον δια τήν παρατή-
ρησιν πού έκαμες, δι, οι κύριοι φαίνονται προ-
θυμότεροι εις τήν ανταπόδοσιν τῶν δελτηρίων
ἀπὸ τὰς δεσποινίδας. υποθέτω δι, εἶνε ἀπλή
σύμπτωσης και δι, αι δεσποινίδες ἐπίσης θί σου
στείλουν ἀργότερα δι, θά ήτο μεγάλη ἀγέ-
νεια ἐκ μέρους των, νά λάβουν δελτάριον και
νά μή στείλουν!

Όραῖον τὸ ποίημα σου, Μαῦρο Σύννεφο
[ΕΕ] και ύπενθυμίζει τι παρόμοιον τού Παρά-
σχου. Περὶ τού κυρίου πού μου γράφεις, δηλαδή
τού μικροῦ δημοσιογράφου, ήκουσα και ἄλλα
παράπανα, διότι και ἄλλοῦ επῆγε κ' έκαμε τὰ
ἴδια. Δυστυχῶς, δέν γνωρίζω νά σε πληροφω-
ρήσω πὸς βεβαίως. Ίσως εξακολουθεῖ τὰς ἐπι-
κερδεῖς περιόδους του ἀνὰ τὸ Έξωτερικόν...
Έστειλε ή, δι, ἐξήγησες, Ἀσπρὸ Ποιτικῆ, και
και σ' εύχαριστῶ πολύ δι, θά γράφεις. Κατά
τούς δρους τού Διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων (ἴδε φυλ.
1—2 ε-ε σελ. 10) ὀρθαί λύσεις θεωροῦνται μό-
νοις αι συμφωνοῦσαι καθολοκληρίαν πρὸς τὰς
ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως δημοσιευόμενας. Προθέτω
ἐδῶ, διὰ νά τὸ ακούσουν όλοι, δι, οι όροι αὐτοῖς
εἶνε ἀπαράβατοι. Τὸ περιοδικόν πού λέγεις εί-
μπορεῖ ἴσως νά κάμην διαφορετικά, διότι έχει
ὀλίγους λύτας, ἀλλ' εις τούς ἰδικούς μας Δια-
γωνισμούς τῶν Λύσεων, όπου συμβαίνει κάποτε
νά λάβουν μέρος και 200 συνδρομηταί, πῶς εἶνε
δυνατὸν νά γίνεσται τοιαύτη ἐξέλεγκσις; θά ήθελα
μῆνας ὀλοκληροῦς!

Όνειροπόλος Ψυχῇ [Ε] διὰ τήν ὥραιαν έ-
πιστολήν. Τὸ ὕψλον αὐτοῦ οἴκημα, με τήν ὡ-
ραίαν θεάν, με τὸν ανοικτὸν ὀρίζοντα. με τὸ
πανόραμα τῆς θαλάσσης, σανάσσομαι πῶσον θά
εύχαριστῇ τήν όνειροπόλου ψυχὴν σου.—Έ-
στειλα 25 τετράδια.

Αὐτῇ ή Ἀμερικανίς, Πειραιῶν Νύξ, πού ε-
καμε φόρεμα ἀπὸ τοῦλι, εις τὸ όποῖον, εκόλλη-
σεν δλα της τὰ γραμματόσημα, θά ήτο πραγμα-
τικῶς γελοία και θά έμοιαζε με συστημένη έ-

πιστολήν. Σιγά, μή τὸ ακούσῃ ή Κική και θε-
λήσῃ νά κάμη τὰ ἴδια!

Σ' εύχαριστῶ θερμῶς, Μεσημβρινῇ Ἀκτῇ
διὰ τὸ πολύτιμον δῶρόν σου, τήν ὥραιαν αὐτὴν
φωτογραφίαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τού Οἰ-
κουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τού Γ'. Θά
τήν δημοσιεύσω προσεχῶς, με μίαν βιογραφίαν
τού σεπτοῦ Ἐθνάρχου.

Σοῦ εύχομαι, Ἀριστέφ [ΕΕΕ] τήν λαμπροτέ-
ραν ἐπιτυχίαν εις τὰς εἰσιτηρίους σου εξετάσεις.
Ή ἐπιστολή σου πολύ εύρυς και ενδιαφέρουσας,
λυπούμαι μόνοις πού μου γράφεις τὸσον σπάνιος.
Και ή αγαπητῇ μου Ναυσικά δέν μου γράφει
πολύ συχνά, ἀλλά φαντάσου δι, αὐτή, μετὰ τὸν
θάνατον τῆς μητρός της, έχει επάνω της τὸ σπῆ-
τι, και αὐτὸ δέν είνε μικρὸν πρᾶγμα διὰ κορί-
τσι 15 ἐτῶν!

Έγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχο-
μαι μετὰ χαρᾶς εις τήν Ἀλληλογραφίαν μου και
εις τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φί-
λους: Κάμεν Σίλβα (*) αι προτάσεις σου θά
δημοσιευθῶν εις τὸ προσεχές, δέν έννοῶ διατί
έπρωτιμούσες τὸν τελευταίον ψευδώνυμον, ἀπὸ
αὐτὸ πού σου έτέλεξα, τὸ ὠραίοτατον! Μαγα-
μένην Παγαλιάν (Α. Β. μόνοις αὐτὸ ήτο
ἐλεύθερον, και τὸ «Βοερούπλου» πού ήθελες, τὸ
έχει πάρῃ ἄλλη) και Πούλιν Δράκον (N. K. ἰδοὺ
τὸ προτιμώμενον) σ' εύχαριστῶ πολύ δι,
δσα γράφεις.)

Άσπασμοί, Πληροφορίες:—ή Ἀμαρυλ-
λῆς χαιρετᾷ τὸ Κορινθιακόν Κῆμα και ἐπι-
θυμεῖ νά μάθῃ τὸν ὄνομα τού

Περιδέραιοι, τὸ ὅποιον γνωρίζεις — ὁ Θεσσαλικὸς Γάκινθος ἐρωτᾷ τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ποτικῶν πῶς περὶ με τοὺς ὑπηκόους σου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νῦνταλλάξουν: ὁ Ἀφρικανικὸς ἥλιος μετὴν Ὀρειπόλοιο Φυχῆν, Ἀρεμοιάλην καὶ Ζιζάνιον Ἀρσακείον — Βίκτωρ ὁ Μαδρός μετὴν Γλυκεῖαν Ματιάν, Μάγκαν τῶν Παρισίων καὶ Ἐρυθρὸν Νεφρὸς — ἡ Μικρὰ Βιολίστρια μετὴν Σοφῖτα-Φέρτα — ἡ Ἑλληνοπούλα μετὴν Μυστηριώδη Φύσιν — ἡ Τσιγγαρέλλα μετὴν Ἀνθιδιμένην Ἀμυγδαλίαν, Παρισίαν, Τριφύλλι καὶ Μικρὸν Βιολιστήν — ἡ Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν μετὴν Μαθηματικὸν Ἀρχιμήδην καὶ Ἰππότην Γουλιέλμον — ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς μετὴν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, Ζιζάνιον Γυμνασίον, Κόντε Ραπαράκην, Ζουλέικαν καὶ Κόρην τῶν Ἀλπεων — ἡ Μαύρη Προσωπιδοφόρος μετὴν Ἰτέαν, Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν καὶ Μὴ με Λησμονεῖ — ὁ Σταυρὸς τῆς Θαλάσσης μετὴν Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα, Σπαρτιατικὸν Ζωμόν, Καλοθερμένον Γάτον, Γλυκύλαλον Ὄνον καὶ Περιλυποῦν Κερκυραίαν — ἡ Διονυσία Πηγὴ μετὴν Πικραμένην Καρδούλαν, Ἀνθιδιμένην Ἀμυγδαλίαν, Κρῖταλον, Ζήτην καὶ Ἑλλὰς καὶ Κελαϊδίστραν — ἡ Μόνοισ μετὴν Πτερωτὴν Ταξειδιώτιδα, Ἀηδόνα τῆς Ἀνέξεως, Δροσερὰν Ἐσπεράν Ἀργυρὰν Συρίκτραν καὶ Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας — ἡ Ὀρειπόλος Φυχὴ μετὴν Μὴ με Λησμονεῖ, Πεπρωμένον, Σπήλαιον Δοξαπατρεῖ, Φαιρὸν Ἀστέρην καὶ Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας — τὸ Λευκὸν Κρῖνον μετὴν Ἑπτακατέργαρον Σάμιον, Χιακὴν Βραδύαν, Χαριτωμένην Μοριτίσαν, Χιακὸν Κρῖνον καὶ Χιακὴν Παροέληνον — τὸ Ἀταβήριον Ρόδον μετὴν Μικρὰν Βεδουῖναν — τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον μετὴν Πατριτὸν Βαρκάρον, Ρόδιον Δόκιμον, Δροσούλαν τῆς Ὀσσης, Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν καὶ Κερτρί — τὸ Λαμακέρσανον μετὴν Χιακὴν Μαργαρίταν, Πανταχοῦ Παρόντα καὶ Χιακὸν Κρῖνον — ἡ Ἀμαρυλλίς μετὴν Νυκτοκόρακα Ἀγγελοῦ Ἀνθιδιμένην, Τυφλόμυραν καὶ Ρόδιον Δόκιμον — ὁ Πίθηκον τοῦ Βορρέου μετὴν Ἀύραν τῆς Κερκύρας — ἡ Νεαρά Ὑπαρξίς μετὴν Μόνοισ, Κατοαρμαλῶν, Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης καὶ Ἀλ-Ἀλ-Χάν — ἡ Κωπλητὴς Κύθνος μετὴν Ἀπολεσθέντα Παράδεισον, Μόνοισ, Μολὼν Λαβέ, Συμμετακίον Κόλπον καὶ Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν — ἡ Ἐσπερία Ἀύρα μετὴν Λευκὴν Δὲ Μιρῶν, Ἄβελ, Νανοικάρ, Ἰλίου Μελάνθρον καὶ Ἀστέρην τοῦ Φαλήρου — ὁ Ἑπτακατέργαρος Σάμιος μετὴν Ἀνεμώνην τῶν Πατισίων καὶ Σαμακίαν Σημαίαν — ὁ Θεσσαλικὸς Ὑάκινθος μετὴν Θεσσαλικὴν Ἀκτῖνα, Φιλόδοξον Μακεδόνα, Ὑπουργὸν τῶν Ποτικῶν καὶ Νυκτολούλουδον — τὸ Λουλούδι τῆς Καρδίας μετὴν Κραντὸν Σπήλαιον, Κυθαθηναῖον Σερπαντὴν, Κυκλάμιον τῆς Ζακύνθου καὶ Ταπεινὸν Γιασεμί — ἡ Ἀνεμώνη τῶν Πατισίων μετὴν Κυκλάμιον τῆς Ζακύνθου, Παιδικὴν Χαράν, Κίτρινον Καταρίνι καὶ Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν — ἡ Νιδὴ μετὴν Ἐβόσμον Ἄνθος, Φθινοπωρινὴν Νύκτα καὶ Λευκὸν Κρῖνον — ὁ Πανταχοῦ Παρὼν μετὴν Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου, Χιακὸν Κρῖνον, Συμμετακίον, Πάλλουσαν Καρδίαν καὶ Ἀνθιδιμένην Βραδίαν — ἡ Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ μετὴν Σεμνὴν Κόρην καὶ Κελαϊδίστραν — ὁ Ναναγὸς τῆς Κυθρίας μετὴν Μαργαριτοφόρον Πικραμένην Καρδούλαν καὶ Ἀταβήριον Ρόδον.

* Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φίλου στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἰάκωβον Πανουσιῶν (τὸ καλὸ μου παιδί, πού μου ἔστειλε μίαν ὥραιαν κάρταν, διὰ τὴν ἐμὴν εὐχὴν)

περαστικῇ) Ἀμαρυλλίδα (βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἡ προτευχὴ σου εἰς κηλοσύνην ἔγινε καλὰ, καὶ ἡ ἀλληλογραφία ἤρξισε «μὲ δὴν τῆς τῆς δόξαν»). **Λαίμαργο Ποτικῷ** ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς κηλοσύνης) **Ἡρώδα τοῦ Ζαλόγγου** ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ρουμανικῆς πρωτομαγίας) **Κορινθιακὸν Κῆμα** (μὴ ἤρσαν τὰ περὶ τὰ ἡμέτερα, προπάντων ἡ Καλωσύνη) ἀλλὰ διατὶ τα λέγεις περὶ; περὶ ποιήματα δὲν ὑπάρχουν; λέγε τα ποιήματα χωρὶς στίχους ὅπως εἶνε καὶ στίχοι χωρὶς ποιήματα. **Ἑλληνα Σημαιοφόρον** (ἔστειλα) **Μελιχρὸν Ἀκτῖνα** (σε παραπέμπω εἰς τὸν Ὀδῶν, διὰ τὴν ἰδίαν διατὶ δὲν δέχομαι τὰς Ἀσκήσεις σου) **Ἐσπερίαν Ἀύραν** (μὴ ἀνησυχῇς τὸ Λευκὸν Κρῖνον στέλλει πολλὰς προτάσεις καὶ κάποτε φαίνεται, γράφει δύο φράσεις τὸ ἴδιον ψευδώνυμον) **Ἑπτακατέργαρον Σάμιον, Χειμωνιάτικον ἥλιον** (βραβεῖον ἔστειλα) **Κύκνειον Ἀσμα** ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολὴν περὶ τῆς «Βοερικούλας») **Νηγεμίαν** (χαίρω πού σοι ἀρέσουν τὸν σὸν διηγηματὰς καὶ ἡ περὶ τῆς μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητρία, καὶ ἴσως ἐμπορεῖς νὰ τὴν ἐγγράψῃς σύ) **Νευρόσπαστον** (λοιπὸν μετὰ τὰς ἐξετάσεις) **Χρυσὴν Βραχὴν** (ἡ ἐσπέρη ἐπέραςε πρὸ πολλοῦ, καὶ θὰ ἦτο ἀργὰ διὰ τὴν πληροφορίαν σου) **Κεραμιδόγατον** (βραβεῖον ἔστειλα) **Μαρίαν τῶν Μεδίκων, Μολὼν Λαβέ** ([Ε] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολὴν καλὰ κάμνεις πού γυμνάζεσαι κατ' οἶκον καὶ πολὺ σωστὰ ὅσα μοῦ γράφεις περὶ γυμναστικῆς) **Σερπαντὴν, Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας, Παρισίαν Ἀριστοκράτην, Πολύχρωμον Χρυσάλλίδα** (μὴ φοβεῖσαι, τὸ ἔστειλα) **Μαργαρίτσαν Τραπεζοῦν** (πρὸς τὰς Μ. Μυστικὰς μετὰ δὲν ἐπιτρέπονται) **Μαύρην Προσωπιδοφόρον** (τὸ φύλλον σου, ὅπως καὶ ὁλων τῶν συνδρομητῶν, στέλλεται τακτικῇ) **Ἐπτακατέργαρον Ἑλληνίδα, Διονύσιον Π. Ἀμούργην** (σ' ἐνέγραψα εἰς τὸν Σὺλλ. Ω. Β. καὶ σου ἔστειλα τὴν ἀπόδειξιν) **Ἀύραν τῆς Κερκύρας** (ὑπάρχει μία τέτοια γαλλικὴ παροιμία, ἡ μᾶλλον πρόληψις «araignée du soir, es poir — araignée du matin, chagraine» ἀλλὰ ἡ ἀράχνη τῆς Κυρίας Τρομάρας θὰ ἦτο πρωτὴν. ἀρ' οὐ τὴν ἔκκαμε ρεζέλι...) **Καρδιναῖον Ρισελί** (ἴσχυος καὶ βλαβερὰ ἐνέσχυος) **Πανταχοῦ Παρόντα** (μὴ ἤρσαν ἀρκετὰ τὸ ποιήμα σου) **Φιλοπάτριδα Ἰάδα** (βραβεῖον ἔστειλα) **Πίθηκον τοῦ Βορρέου, Νιδὴν, Ζωρλινγκ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης** (βλέπεις ὅτι δὲν ἐγεννᾷται αὐτὸ που ἐφοβήθης) **ὄχι, δὲν μου ἔγραψε τίποτε, καὶ σήμερον τὸν ἐρωτᾷ ἐκ μέρους σου) Θεσσαλικὸν Ὑάκινθον κλ. κλ.**

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 31 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατὶ μέχρι τῆς 27 Ἰουλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράφω, τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς φακέλλους, ὡς ἑκάστοις περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾷται πρ. 1

247. Μαγικὴ Βελών.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελ. 180 Μαγικῆς Βελῶν. Τὸ κεκρυμμένον πρόσωπον θὰ ἀντιγραφῇ ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ χάρτου τῶν λύσεων, ἀνεῖ ἄλλης περιγραφῆς.

248. Λεξιγραφίος

Εἶνε γινυκὸ τὸ πρῶτον μου, τὸ δευτέρον ἐνδίδει Προφήτην δὲ τὸ σύνολον ἐκ τῆς Γραφῆς σὺς δίδει.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Θεοφάνους

249. Στοιχειδωγραφίος.

Ὅπως ἔχω ἄν μαρίσας, Βίμαι νῆσος ἐπὶ Αἰγαίου.

Ἄν τὴν κεφαλὴν μ' ἀλλάξῃς, Βλέπεις ποταμὸν σπουδαῖον.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Κρῖνον

250. Τονόγραφος.

Ἐπιθετον ἐάν δευτερίσῃς ἀριθμητικόν, Ἐπὶ ῥήμα εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς ἐκ τῶν τοπικῶν.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Φιλοπαιδείου

251. Δημιῶδες Ἀνιγμῶ.

Πῶς ἀπὸ κοκκαλῶν φράκτι Κόκκινος σκύλος γαυγίζει.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κόρης τοῦ Στενωῦ

252. Τετράγωνον μετὰ σταυροῦ.

★ ★ ★ ★ ★ Νὰ συμπληρωθῶν οἱ ἀστε-
★ ★ ★ ★ ★ ρισκοὶ διὰ γραμμάτων οὐ-
★ ★ ★ ★ ★ ρως, ὥστε νάναγινώσκε-
★ ★ ★ ★ ★ ται: ἐπάνω μέγας ποιη-
★ ★ ★ ★ ★ τῆς, κάτω διαδόχτος λη-
★ ★ ★ ★ ★ στῆς τῆς ἀρχαίουτος, δε-

εἰς γεωγραφικὸν ὄνομα καὶ ἀριστερῶς τόπος θυ-
σίας. Εἰς δὲ τὸν σταυρὸν, καθέτως ἄνθος καὶ
ὀριζοντίως μυθικὸς βασιλεὺς.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κόλπου τῆς Ἀιταλίας

253. Ἐπιγραφὴ.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς.

Ο Ο Ο Ο Ο Ε
Μ Ι Σ Μ Ι Α Ι
Π Α Ζ
Ε Α Ε
Ι

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰπποῦ τῆς Ὀμιλίας

254. Λογοπαίγνιον.

Ποῦς εἰμπορεῖ νὰ φάγῃ τὸν Ἄδην;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Σιωπῆς Νεκτός

255. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

Ἀφαιρῶν τρία γράμματα ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ συναρμολογῶν τὰ ἐπίλοιπα, καθ' ἡ εὐρίσκονται σειράν, σχηματίζε γνωμικόν.

Νῆσος, ἔριον, κρίμα, ἱατρός, τρέμω, Πάρις, ἄρτος, τρέξις.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Λίμπερος Π. Φαρμακίδου

256. Μαγικὸν γράμμα μετ' ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζε ἄλλας τῶσας λέξεις, τῶν ὁποίων τὰρχικὰ νάποτελοῦν Κράτος τῆς Εὐρώπης:

γεωργός, ἐλπίς, κλείς, δροῦσις, Μίλητος.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος Σημαιοφόρου

257. Ἑλλειποσύμφωνον.

σοι-ουχ-σου-αου-ε αει-αεα

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Γ. Α. Τράκα

258. Γρίφος ἐν μεταφράσει.

Μενεξέδες, εἰς σέ, πάντοτε, νηοί, φωτιά, σάν.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Πλοῦ τοῦ Λονδίνου

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 9 ὅλου καὶ 15

148. Σιμωνίδης (Σίμων ἡ δὲ) — 149. Σκύρος

Σύρος. 150. Ἰάσων-Δῖων. 151. Τὸ εὐνερον.

152. Κ 153. Ἦσαν μουσικοὶ καὶ

εἰς ἀμοιβὴν ἔλαβον ἀπὸ

δέκα δραχμὰς. — 154. Τῇ

ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Α, Ι,

σχηματίζεται ἡ ἀκροστι-

χίς: ΠΑΡΟΣ, ΑΔΑΝΑ,

ΤΕΙΟΝ, (ΠΑΤρίς, Ἀ-

ΔΕία, ΡΑΙω, ὈΝΟΜ-

αία, ΣΑΝίς.) — 155.

ΡΙΟΝ (ΤάΡας, Βόλον,

Κροῖα Δίνο.) — 156.

Φιλοποία νεότητος, γή-

ς ο ε μ ρ ς

ς ω α ν εἰς δεῖ αἰδεῖσθαι.

ν ν